

Конспект лекції 2.3 Лідер, що вирощує (Частина 1)

Цього разу ми з вами говоритимемо про лідера, який вирощує нових лідерів. Це лідер, який вирощує своїх учнів таким чином, щоб вони були готові виконувати служіння самостійно. Одна з цілей наших зустрічей полягає в тому, щоб ми з вами навчилися виховувати, зміцнювати й споряджати віруючих наших церков на справу служіння Христу. Але наша мета не полягає в тому, щоб люди були залежними від нас. Навпаки, вони мають стати незалежними від нас, але, можливо, певною мірою залежні один від одного.

І це одна з ключових тем у Писанні. Настільки ясно, настільки очевидно, що перша церква виявляла особливі старання та мала успіх у цьому напрямі. Це ж має відбуватися у церквах і сьогодні. Керівники повинні підготувати нових керівників до служіння. Але, на жаль, коли я починав організовувати першу церкву, нічого подібного в мене не було. Я не замислювався про те, щоб вирощувати нових керівників, щоб готувати та споряджати їх на справу служіння. Для мене поняття успіху полягало в тому, щоб зібрати більше людей у зал, щоб вони там послушали Слово Боже. Звичайно, ми бажаємо спасти якомога більше людей, і тому кількісний елемент також важливий. Але тоді я дбав про те, щоб маленька група, з якої ми почали, перетворилася на велику, а потім тисячі таких людей могли б приходити та слухати мої проповіді зі Слова Божого. Якби я досяг кількості, то вважав би себе успішним, тому що багато людей визначають успіх саме таким чином. І потім мене запрошували б на різні конференції, бо хотіли б послухати, яким чином я досяг такого успіху.

Але, чим більше я вивчав Писання, тим краще розумів, що успіх полягає в тому, скільки людей ви зможете не залишити, а відправити. Успіх у тому, щоб підготувати, спорядити й направити на власне служіння, якнайбільше самостійних трудівників. Дуже схоже на розуміння, які мають мати батьки. Моя мета не полягає в тому, щоб мої діти все життя прожили у моєму власному домі разом зі мною. Мета, щоб вони успішно вийшли з мого будинку, щоб вони були підготовлені до самостійного дорослого життя, щоб вони твердо могли стояти на своїх двох ногах, щоб знайшли відповідну роботу, щоб створили свої власні сім'ї, щоб весь процес почався заново, щоб у них з'явилися їхні діти, і вони могли самі виховувати їх. Як батьки, ми все це розуміємо, але забуваємо у наших церквах. Наприклад, я роками думав, наскільки я хороший, тому що така кількість людей приходить до мене щонеділі послухати мене. Насправді це - поразка, якщо всі залежать від вас.

Справжній успіх полягає в тому, щоб підготувати людей таким чином, що якщо я піду, з ними буде все гаразд, вони впораються і без мене. Так само як мої діти повинні розуміти, що я не житиму на землі вічно. Я повинен прагнути відтворити самого себе і приготувати їх до життя, що тягнеться і за межі моїх можливостей. Справжній батько прагнучиме цього, і справжній пастор прагне до того ж. Потрібен правильний підхід, правильний менталітет. Дайте відповідь собі на запитання: "Коли я зможу вважати себе успішним лідером, успішним пастором?" Успіх не в тому, щоб зібрати трохи більше учнів в одній кімнаті, а в тому, що я зможу відправити їх усіх на служіння і спостерігати, як чудово вони справляються з ним, як вони своєю чергою вирощують і зміцнюють інших людей - і в цьому моя мрія. Звичайно, якщо Господь вирішить продовжити моє життя так, щоб я побачив, як усі мої діти створять свої сім'ї, виховуватимуть моїх онуків, це ж я хочу для своєї церкви. Уявіть, що кожен віруючий з вашого зібрання піде від вас, щоб організувати свою власну церкву, щоб вирощувати нових учнів для Христа. Так, це було б чудово!

Якийсь час тому Рав разом зі своєю групою учнів були в мене вдома. Це було величезним благословенням бачити, як він навчає сімох хлопців, які готуються стати учнями та працівниками на Божій ниві. Я пам'ятаю, як він уперше прийшов до нашої церкви. Його навів один із наших друзів. Я тоді подумав: Хто цей новий хлопець? І ось через кілька років він уже сам веде групу нових учнів. Це так чудово бачити! Моя мрія полягає в тому, щоб цей процес продовжувався. Тому сфокусуйтеся на цій думці. Мета не в тому, щоби колекціонувати, збирати людей. Мета - позбавлятися їх, відпускати їх, добре підготовленими на служіння.

Друге послання Тимофію, другий розділ вірш другий. Павло, звертаючись до Тимофія, каже йому таке:” **2 А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити**”. Добре запам'ятайте ці слова! Друге послання до Тимофія, другий розділ вірш другий. Друге Тимофія два-два. Це послання легко можна запам'ятати, тут все по два, друге послання, другий розділ, вірш другий. Ви бачите, як ці слова яскраво висловлюють тему сьогоднішньої зустрічі. **2 А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити.**” Застосуйте це до сьогоднішньої зустрічі. Ось зараз, коли я викладаю вам, ви думаєте: “Кого я знаю з вірних Христу людей, кому я міг би передати почуте сьогодні, щоб і вони самі могли навчити інших цьому?”. У цьому уривку перераховані чотири покоління віруючих: Павло - той, хто передає Тимофію; Тимофію, який має обрати вірних людей і передати їм; і ці вірні, своєю чергою, навчать інших. Отже, подумайте: Хто вірний? Кого я можу навчити? Кому передати? Хто зможе понести це далі та передати іншим?” І ось чому мені дуже подобається спілкуватися з вами, чому мені подобається саме цей гурт, тому що я можу проповідувати та навчати й у великих зборах. І мені поаплодують і скажуть: "Було дуже добре". Але після мого виступу все залишиться так само, і далі не піде.

З вами зовсім інакше. Я знаю, чим займаєтесь ви, і мої слова не будуть марними, тому що ви візьмете та передасте їх іншим людям. Тому я люблю займатися таким служінням. А ви знову і знову думайте, кому ви зможете передати почуте, хто понесе вчення далі. Павло каже Тимофію, що він має на цьому сфокусуватися. Потрібно знайти вірних, надійних людей, тому що мета не в тому, щоб зібрати більше учнів. Потрібно підготувати тих, хто своєю чергою вирощуватиме нових учнів. Я хочу виростити, підготувати тих, хто вирощуватиме учнів. Як ми це робимо? Ми даємо людям не просто завдання, не просто роботу, а покладаємо на них відповідальність. У вашому зібранні ви помічаєте, що ці двоє чи троє справді можуть бути вірними людьми. Ви навчаєте їх, наставляєте, а потім кажете: «Тепер ви, своєю чергою, наставляйте інших, оскільки я робив це для вас. Не я говоритиму з вашими учнями - це ваш обов'язок. Ви будете духовними наставниками для них, духовними отцями та матерями. І я справді сподіваюся на вас. І тепер успіх Божої справи залежить і від вас, тепер зміцнення церкви й на ваших плечах. Я дивлюся на вас як на вірних, описаних у другому посланні до Тимофія 2:2. Чи можу я надіятися на вас? Але, якщо ви не виконаєте свою частину, процес цього служіння зупиниться. Наша церква не зміцнюватиметься і не зростатиме.” Щось подібне я сказав групі наших служителів, коли ми тільки почали проводити їхнє навчання. На цей момент я не збираюся нікуди переїжджати та не збираюся вмирати, але просто уявіть, просто уявіть собі, що якимось станеться. І цілком можливо, що ви опинитеся єдиною групою, яку я навчатиму і готуватиму до служіння. На кожного з вас буде покладено обов'язок робити те саме. Не я навчатиму одну групу за іншою, а це робитимете ви.

Так само зробив Ісус Христос зі своїми учнями. Він їх попередив про те, що не буде на землі з ними постійно, Він піде, але після сходження Духа Святого вони стануть свідками про Нього, і понесуть це свідчення до краю землі, передаючи його іншим учням. Коли час Його відходу настав, Він повторив цю думку і дав учнем велике доручення. Декількома віршами пізніше, у другому посланні до Тимофія, розділ 2 вірш 15, Павло записав ще один заклик, який також є важливим для всіх: “**15 Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди**”. Чи бачите, щоб стати хорошим вчителем, потрібно спочатку стати хорошим студентом. І нам усім, хто знаходиться в цій кімнаті, потрібно стати добрими учнями Слова Божого. Я знаю, що багато хто з вас вважає свої Біблійні знання дуже слабкими, але є важливіше питання: “Що ви збираєтеся з цим робити? Чи ухвалили ви рішення навчатися? Чи ви присвятили себе вивченню Слова Божого так, щоб через рік, через два ви мали справді ґрунтовні, глибокі знання, щоб ви могли виконувати служіння впевнено і вам не було соромно за ваші Біблійні знання? Не думайте, що відколи ви стали лідером, вам уже нічому більше не потрібно вчитися. Особисто в мене погана пам'ять і часто забуваю про те, чого навчився. Мені доводиться майже все своє життя витратити, щоб згадувати те, що я вивчав минулого року. Навіть, коли я рік за роком перечитую Святе Письмо, я раптом згадую: “Це ж я читав минулого року, але про це зовсім забув”! Нам ніколи не можна виходити зі стану учнівства.

Ще один уривок, який добре пояснює чим повинні займатися лідери, записаний у посланні до Ефесян у 4 розділі вірші з 11 по 16:” **11** І Він, отожд, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів,

12 щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового,

13 аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти,

14 щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманною та за лукавством до хитрого блуду,

15 щоб були ми правдомовні в любові, і в усьому зростали в Нього, а Він Голова, Христос.

16 А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинности кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будування самого себе любов'ю.” Надзвичайно важливий уривок! Він дає нам розуміння того, як діє тіло Христове. Ми з вами віримо, що Господь дає кожному з нас духовні дари. Деяким Він дає дар керівництва. Але в чому полягає ціль цих дарів? Мета в тому, щоб удосконалити, підготувати, оснастити святих на діло служіння.

Як давно церкви втратили таку мету! Багато хто вважає, що той, хто стоїть попереду, — ця людина і здійснює служіння. У багатьох церквах є працівники, які отримують за своє служіння заробітну плату. Таким чином ми вважаємо, що ми платимо їм, щоб вони служили нам. Багато хто думає так:” Я плачу десятину до церкви, коштом неї оплачується служіння пастора, і він служить мені, він вчить мене, він відвідує мене,

коли я перебуваю в лікарні, піклується про мене та молиться за мене. Ми оплачуємо роботу молодіжного служителя, і він навчає моїх дітей”. Тут цілий менталітет: ті, хто перебуває у розряді служителів чи співробітників церкви, ось вони й виконують служіння. А якщо ми подивимося на цей уривок: хто насправді здійснює служіння? Святі — це вся церква, кожен брат і сестра, а не пастор і не вчителі. Їхня робота полягає в тому, щоб підготувати, спорядити святих на служіння.

Отже, в чому успіх і в чому невдача церкви? Невдачі, помилки та прорахунки очевидні, якщо церква все ще залежить від свого пастора та від інших керівників церкви. Успіх будь-якого керівника полягає в тому, що він зміг налагодити служіння, роботу так, що всі будуть йти у правильному напрямку навіть тоді, коли його немає. Тобто всі святі, кожен член церкви займається своїм служінням. Зараз я сподіваюся, що ви щотижня молитесь про кожного члена своєї церкви поіменно. І ось, коли ви це робите, думаєте: «Наскільки добре я справляюся зі своїми обов'язками підготувати саме цього брата, цю сестру на служіння? Чи готові вони? Чи виконують служіння?» У багатьох людей є менталітет споживання. Вони вважають, що їм мають давати, давати та давати – для цього існує церква. Але справжній розвиток християнина відбувається лише тоді, коли він починає віддавати, дбати про інших. Поставте запитання: «Чим я можу вам допомогти, щоб підготувати вас?» Тому, що зараз ви не допомагаєте нікому, ви не служите ні для кого, ви не використовуєте свої духовні дари, а Писання каже, що для творення церкви має бути взаємна участь – участь усіх, участь кожного з нас. Тому підкажіть мені: “Як мені допомогти вам? Як підготувати вас?» Перше послання до Коринтян розділ 12 нагадує нам, що ми всі є частиною одного тіла. Ось настільки буквально поставтеся до цього, як буквально про це говорить Біблія, подивіться на всіх, хто вас оточує, подумайте: “Я потребую кожного з них”. Вірші 21 і 22 кажуть так:

21 Бо око не може сказати руці: Ти мені непотрібна; або голова знов ногам: Ви мені непотрібні.

22 Але члени тіла, що здаються слабші, значно більше потрібні.” Отже, подумайте про кожного члена вашої церкви, чесно зізнайтеся собі в тому, чи були такі часи, коли ви думали про когось.” Я не потребую цієї людини, насправді без нього було набагато краще”. Щоправда, було ж таке? Це просто наша людська природа дається взнаки. Так, ми всі думаємо так, але саме в цьому і полягає головна думка Павла, записана в цьому уривку. Так, будуть ті частини тіла, про які ви думаєте, що вони є найважливішими, і будуть інші частини тіла, про які ви схильні думати, що вони вам не потрібні. Отже, це дуже непростий уривок, тому що у нашій культурі нас з вами вчать бути незалежними.

І тому я хочу ще раз підсумувати те, що говорив раніше. Так, ми з вами готуємо всіх наших братів і сестер на служіння. Ми хочемо, щоб кожен із них твердо стояв на своїх двох ногах. Нехай кожен з них буде готовий вести власне зібрання, виконувати те служіння, на яке їх поставить Бог, щоб ми не просто кидалися один в одного якимись дуже важливими Біблійними доктринами, але були готові служити. Також Бог бажає, щоб ми допомогли створити таке прекрасне тіло Христове, яке служитиме один одному в єдності, щоб кожен, дивлячись один на одного, думав: «Я дуже потребую тебе, брате. І я дуже потребую тебе, сестро. Я не можу навіть подумати про те, що ви мені не потрібні».

І тут я знову жалкую про той час, коли я ніс служіння у великій церкві, думаючи про те, що мені варто з'являтися на сцені, проповідувати, навчати та, якщо я робитиму так, то все зі мною в порядку, все правильно. Я зробив те, що маю зробити, виконав свої

обов'язки. Ось тут знову ми говоримо про дух незалежної людини. І, так, можливо, ви зможете зібрати велику кількість людей в одному залі, але чи виконаєте ви те, що хоче від вас Бог, те, що Він доручив вам? Одного разу я сказав своїм помічникам і співробітникам, а їх тоді було близько сімдесяти людей:” Тепер ви можете піти з роботи, і я навіть хотів би, щоб кожен з вас пішов своїм шляхом, щоб кожен організував свої власні зібрання, знаходив би та навчав нових учнів для Господа Христа. І справді, деякі з них сьогодні є пасторами церкви. Отже, на їхніх плечах додаткове навантаження, але це - чудове навантаження.

Ви розумієте, що вам потрібно бути особливо близьким у своїх стосунках з Господом, ви кажете: «Господи, я бачу людей, які приходять до нашої церкви, приходять до Тебе. Я розумію, що маю бути особливо близьким до Тебе, щоб мати змогу виконати завдання, поставлені Тобою, зміцнити учнів, утвердити, спорядити всім необхідним для служіння».

Отже, можливо, вас охоплює почуття хвилювання. Це можна порівняти з тим, як ви вперше залишили батьківський будинок, стали жити самотійно. Ви розумієте, що вам треба платити за оренду квартири, вам потрібно купувати їжу, готувати її, прати власний одяг тощо. Або, коли ви вперше принесли вашу дитину додому, ви розумієте, що поряд більше не буде ні медсестер, ні нянечок і, можливо, немає поряд бабусь та дідусів. Вам самим доведеться все починати з нуля. Вам самим доведеться навчитися дбати про це немовля. Так, ви відчуваєте тиск обставин на вас, але це здоровий, добрий тиск. Долаючи ці труднощі, ви стаєте сильнішими. І також ви розумієте, що Господь довірив вам цю групу віруючих людей, і ви звертаєтесь до Нього:” Господи, Ти дуже потрібний мені зараз. Наша церква має намір відкрити дочірню і мене просять стати керівником”. А може, ви - дружина майбутнього пастора. І ви розумієте, що ваш чоловік керуватиме, а всі сестри в церкві пильно дивитимуться на вас. Нам здається, що завдання просто перевищує наші можливості, наші здібності. І знову порівняю це з подією, коли ми принесли нашу першу дитину додому. Ви були просто до смерті налякані, не знали, що робити з цим немовлям. Але минув якийсь час, і ви розібралися із цим питанням, що і коли, і як робити, вам стало зрозуміло. І, до речі, немовлята мають більший захист, ніж вам здається: "Ой, я знову впустив його". Так, таке відбувається, але це є частиною важливого процесу.

Читаючи Писання, ми розуміємо, що таке бажання нашого Господа. Так, Він, по-перше, бажає, щоб кожен з нас був готовий самотійно стояти на двох ногах, виконувати довірене йому служіння. І, в той самий час, Господь бажає, щоб між нами була здорова взаємозалежність, щоб кожен із нас використовував дані йому дари для творення Тіла Христового, щоб кожен з нас – я і ви, діяли як частина цього тіла. І таким чином Тіло Христове творило б саме себе у любові.